

Underbilag til Bilag 8.**Skrivelse af 24. Maj 1943 til Finansministeren.**

Idet jeg takker for Modtagelsen forleden, fremsendes herved i Henhold til vor Aftale en skriftlig Redegørelse for de Tanker og Synspunkter, som i Anledning af Planerne om en Krigskonjunkturskat er kommet til Orde inden for den Erhvervsgruppe, det store Landbrug, som jeg i denne Forbindelse har gjort mig til Talsmand for.

Ovennævnte Planer har vakt stor Uro, idet Skatterne allerede paa nærværende Tidspunkt er hemmende for vort Erhverv, da de udelukker saavel Forbedring eller Forandring af Produktionsapparatet som den Oplægning, hvis Nødvendighed saa tydeligt viste sig under den nys overstaaede Krise.

Vi underkender ikke Rigtigheden af — som „Finanstidende“ for 19. ds. skriver — „at slaa haardt paa de Indtægtsudvækster, som for Tiden danner sig her i Landet ved Foranstaltninger, vi ikke selv er Herre over“, men vi har blot vanskeligt ved at placere Landbrugets Indtjening under denne Synsvinkel.

Det maa dog virkelig erindres, at Priserne paa vore Salgsvarer alle er reguleret af det offentlige, og at vi af nogle Produkter er tvunget til at realisere langt større Kvanta, end det med den nugældende Beskatning er driftsøkonomisk forsvarligt.

Endvidere er de fleste Vedligeholdelsesarbejder og mange Nyanskaffelser i Øjeblikket umuliggjort af Materialeangel, saaledes at de Penge, som normalt burde anvendes til disse Formaal, figurerer som skattepligtigt Overskud og nu altsaa skal betragtes som Krigsprofit, idet Landbruget i Modsetning til andre Erhverv ikke fik Adgang til Henlæggelse af Fonds til Finansiering af opsatte Arbejder, efter Sigende grundet paa administrative Betænkeligheder. Disse burde formentlig have været overvundet, naar det betænkes, at Skattekontoen nu mange Steder er vokset til næst Arbejdslønnen at være Udgiftssidens største.

Naar den Misforstaaelse har bredt sig, at „Storlandbruget“ i Øjeblikket indkasserer en udpræget Krigsfortjeneste, skyldes dette for en stor Del, at Statistisk Departement ved Juletid for vort Erhverv offentliggjorde skattepligtige Indtægtsstigninger paa indtil 148 pCt. uden samtidig at gøre Rede for, at Grundlaget for disse Stigninger var et Kriseaar med en gennemsnitlig Forrentning paa 2—3 pCt., samt at der tillige som Følge af disse Kriseaar var smaa eller ingen personlige Skatter at fradrage i de betragtede Aar 1940 og 1941. Grundet paa, at de regnskabsførende Landbrug har „Sommerregnskaber“, hvis Skattebeløb først forfalder 2det Aaret efter at Indtægten har foreligget, vil de reelle Forhold først ligge klart i Aarene 1942 og 1943. Om ikke før, saa til December d. A. vil det sande Billede af de større Landbrugs Indtjeningsevne ligge statistisk belyst og vise Rigtigheden af det ovenfor anførte.

Naar der tages i Betragtning, at Landbrugets Kaar er afhængig af baade Vejrets Luner og Tilførsel af Kunstgødning, maa en Skattegrænse paa 75 pCt. af den skattepligtige Indtægt synes højt nok ansat til at udelukke en for det øvrige Samfund farlig Profit, især naar det betænkes, at det, som Skatten levner, ikke blot skal slaa til til Ejerens formodede utidige Forbrug, men ogsaa til Virksomhedens Behov med Hensyn til Nyinvestering.

At basere en eventuel Krigskonjunkturskat paa det samme Grundlag som den nugældende Merindtægtsskat, nemlig Kriseaarene 1935—39 (subs. paa 3 pCt. af den skattepligtige Formue), maa forekomme ikke blot unødigt haardt, men mindre vel motiveret, idet nogen Stigning af Afkastningen ikke blot var forsvarlig, men ganske nødvendig, dersom Erhvervet overhovedet skulde være i Stand til at fortsætte.